

Klauterwerk om in Larochette te geraken.

“In Luxemburg kan je geen saaie wandelingen maken”

De negen Luxemburgse jeugdherbergen vormen een ideale uitvalsbasis om het land al wandelend te verkennen. Aan de hand van bestaande routes werkte de Jeugdherbergcentrale een aantal trajecten uit waardoor je kan 'hostelhoppen'. Met ons gezin ontdekten we zo spectaculaire rotsformaties, middeleeuwse kastelen en enkele onverwachte hindernissen in Klein-Zwitserland.

→ Tekst en foto's Steven Vermeylen

De moderne jeugdherberg van *Echternach* ligt aan de oever van een kunstmatig meer. “Joepie, pedalo’s”, roepen Arne (10) en Mirthe (8) wanneer we na de lange autorit wat frisse lucht opsnuiven. Qua recreatie zit het hier wel snor: de jeugdherberg beschikt namelijk ook over een trampolinepark en een indoor-klimmuur! Gelukkig hebben we op de eerste dag nog geen wandeling gepland. Ons voorstel, een bezoek aan de basiliek en het abdijmuseum, wordt niet meteen op gejuich onthaald. Als we erbij vertellen dat we naar het graf van een echte heilige gaan kijken is de nieuwsgierigheid toch gewekt.

Gewijde geschiedenis

Op het asfaltpadje naar het stadscentrum is een gemeentearbeider ijverig in de weer met een bladblazer. Vreemd, want op deze windstille zomerochtend liggen er amper bladeren of takjes. “Propere mensen, die Luxemburgers”, meent Arne. De rijk geornamenteerde graf-tombe, in de crypte van de abdijkerk, maakt duidelijk indruk. Ook het museumbezoek loopt langer uit dan verwacht. Een reeks facsimile-pagina's van de Codex Aureus, uit het vroegere abdijscriptorium, wordt bestudeerd als een middeleeuws stripverhaal. Ook enkele taferelen

die de Angelsaksische afkomst van de heilige Willibrordus illustreren, vallen in de smaak. “Euh, wat staat Sinterklaas hier te doen?”, komt Mirthe plots aan mijn mouw trekken. Een beeld van de gemijterde Willibrord zorgt voor enige verwarring, maar een snelle bijsturing in de ‘gewijde geschiedenis’ zet dat weer recht. In het stadspark langs de Sauer ontdekken de kinderen een minigolfterrein. “Over een kwartiertje gaat het open!” Tien minuten later verschijnt inderdaad de uitbater. Hij maakt het hek los, sluit het weer en begint op zijn dooie gemakje aan een rondje met... een bladblazer.

Zicht op Larochette vanop de kasteelheuvel.

Door de velden bij Grevenhaff.

“Nu overdrijven ze toch!”, aldus Arne, die staat te popelen op een balletje te slaan.

Kliminitiatie

Na de middag scheidt slechts één ‘obstakel’ de kinderen van de langverwachte pedalo’s: de resten van een Romeinse villa. Ernaast is een klein, gratis museum gebouwd waar levens-echte figuren scènes uit het dagelijks leven van een Gallo-Romeinse familie uitbeelden. De Nederlandse eigenaar van de pedalo’s blijkt in een goede bui: “Normaal is het een halfuurtje, maar het is rustig, dus doe er maar een kwartiertje bij.” De kinderen trappen er lustig op los en wij laten ons prinsheerlijk meedrijven. Terug in de jeugdherberg wacht ons een initiatie op de 14 meter hoge klimmuur. Geduldig legt instructeur Felix de verschillende zekeringsknopen uit, tot we die feilloos onder de knie hebben. Al gauw raakt Mirthe fluks tot halverwege de muur. Arne doet ook enkele verdienstelijke pogingen, maar “vindt zekeren zeker even plezant”. Mijn vriendin en ik, niet erg atletisch aangelegd, houden de voeten wijsselijk op de grond...

Stilte na de storm

De volgende ochtend zetten we koers naar de jeugdherberg van Beaufort, 18,5 km verderop. Het aanlooptraject is bewegwijzerd door de Jeugdherbergcentrale. Daarna volgen we de gele bollen van het Sentier Maurice Cosyn, genoemd naar een Luxemburgse wandelpionier. Na een pittige klim bereiken we de Wolfsschlucht. De nauwe rotsspleet vormt de aanzet tot een spectaculair traject tussen grillige rotsformaties, een overblijfsel uit de laatste ijstijd. Op weg naar *Berdorf* wandelen we tussen en soms dwars door de zandsteenrotsen, tot groot jolijt van de kinderen. Enige teleurstelling: in het bos-openluchttheater waar we onze pick-

nick planden, is men druk in de weer met de opbouw van een evenement. We verorberen onze boterhammen dus op de trappen van het kerkportaal in Berdorf. In de verte kleurt de hemel angstwekkend donker. Een goed uur later gutst de regen met bakken naar beneden. We schuilen een kwartiertje onder een uitstekende rots.

De nauwe rotsspleet vormt de aanzet tot een spectaculair traject tussen grillige rotsformaties.

Beterschap lijkt echter niet meteen in zicht, dus gaan we weer op pad. Gelukkig blijven we gespaard van bliksem en donder. Als we in *Grundhof* overwegen de laatste kilometers met de bus te overbruggen, klaart het als bij wonder op. Het slottraject, langs de Halerbaach en de Haupeschaach, vormt het hoogtepunt van de dag. De modder, neergeslagen oeverbegroeiing en meegesleurde takken wijzen erop dat hier enkele uren eerder véél water heeft gevloeid. Nu is het letterlijk ‘de stilte na de storm’. De nevels die opstijgen uit de beek, hullen de vallei in een feeërieke sfeer. Zelfs de kinderen worden er stil van.

In *Beaufort* is het even zoeken naar de jeugdherberg. Uiteindelijk vinden we het hedendaags gestileerde complex aan de rand van het dorp. Deze keer worden de jongste gasten verwend met een heuse binnenspeeltuin. Jong en oud kan zich ook uitleven op de bowlingbaan. Van de jeugdherbergverantwoordelijke krijgen we later op de avond te horen dat er die namiddag

in de streek forse overstromingen zijn geweest. De jeugdherberg van Larochette – onze volgende bestemming – is zelfs even geëvacueerd omdat het water dreigde binnen te stromen.

Kniddelen

De etappe naar Larochette is relatief kort, iets meer dan elf kilometer. We hebben dus ruim de tijd voor een bezoek aan het kasteel van Beaufort. Van de middeleeuwse ridderburcht rest enkel een ruïne. In de 17de eeuw werd ernaast een renaissancekasteel opgetrokken dat tot voor enkele jaren bewoond was. De laatste eigenaars brachten in de nevengebouwen een conservenfabriek en een distilleerderij onder. Op de binnenplaats zien we hoe kolen-vuren hoog opgepookt worden. Er is net een internationaal smeedtreffen aan de gang. We volgen de Haupeschaach oostwaarts, langs het traject van het Müllerthal Trail. Na een drietal kilometer verlaten we de bossen en komen we in een glooiend landbouwlandschap terecht. Stilaan worden de vernielingen van het noodweer van de vorige dag zichtbaar. Voorbij *Schwannerhaff* zien we de eerste ontwortelde bomen, en sporen van een modderstroom over de akkers. We dalen af naar *Larochette*, naast een zijriviertje van de Witte Ernz. Naaldbomen zijn als lucifers geknakt en liggen kriskras verspreid in de rivierkloof beneden ons. De laatste kilometer komt er wat klauterwerk aan te pas over omgevallen bomen. Enkele boswachters komen de schade opmeten. In het dorp zijn ettelijke bewoners hun kelder aan het leegpompen. Bij de jeugdherberg – iets minder recent dan de vorige – krijgen we een bungalowkamer toegewezen. ’s Avonds worden we vergast op typisch Luxemburgse ‘Kniddelen’, deegballen met geroookt spek en een kaassaus. Geen lichte kost maar na zo’n dag in de buitenlucht gaat het vlotjes binnen.

Kasteel van Beaufort.

Door de bossen voorbij Grundhof.

Jeugdherberg van Echternach.

Uitschuivers

Ook Larochette wordt gedomineerd door een kasteelruïne. De woontoren is gerestaureerd en biedt onderdak aan een tentoonstelling met natuurfoto's. De etappe terug naar Echternach bedraagt 33 kilometer, iets te veel voor onze jonge stappers. Het dorp Müllerthal lijkt ons een mooie eindbestemming. Parallel met de Witte Ernz lopen we zuidwaarts over het Müllerthal Trail richting *Blumendall*. Van daaruit gaat het weer noordwaarts, door de bossen van

We worden vergast op typisch Luxemburgse 'Kniddelen', deegballen met gerookt spek en kaassaus.

het Marscherwald en het Paaschent. Opnieuw duiken enkele majestueuze rotsformaties op, met namen als Sonnenuhr en Rippsmoor. Helaas is het gezapig aan het regenen, wat de stemming enigszins drukt. Alleen de laatste kilometers houden we het droog. In het dal van de Zwarte Ernz zijn een aantal vlonderpaden aangelegd. Door de overvloedige regen is het

naakte hout op sommige plekken spiegelglad. Er volgen wat uitschuivers, gelukkig zonder veel erg.

Het wordt stilaan drukker op de wandelpaden. Dat heeft alles te maken met de nabijheid van de Schiessentümpel, vlakbij het plaatsje *Müllerthal*. De pittoreske waterval, bekroond met een stenen brugje, is een populaire attractie voor dagjesmensen. Wij zetten na opnieuw 18 kilometer een punt achter onze tocht bij de Heringer Millen, een knap gerestaureerde watermolen met een brasserie en wandelinfo-centrum. Je kan er ook materiaal uitleen: rugzakken, babydragers, regenjassen en zelfs wandelschoenen. Op het terras maken we de balans op van onze wandeldriedaagse. Conclusie van de kinderen: "In Luxemburg kan je géén saaie wandelingen maken!"

STEEKKAART

Route en bewegwijzering

De Luxemburgse Jeugdherbergcentrale ontwikkelde twaalf wandelroutes tussen verschillende hostels. Je vindt het overzicht op www.youthhostels.lu/en/activities/hiking/hiking-trails. Daar kan

je eveneens gpx-tracks downloaden. De verbindingroutes met de jeugdherbergen zijn gemarkeerd met witblauwe pijlen. Voor de rest maakt men gebruik van bestaande routes, die meestal uitstekend aangegeven zijn.

Kaarten en gidsen

De Jeugdherbergcentrale stelt elk traject voor in een folder met een beknopte beschrijving en kaart (1:50.000). Wij maakten ook gebruik van de officiële wandelkaart Müllerthal (1:25.000, € 4), verkrijgbaar bij de lokale toeristische diensten.

Info

Mits voorafgaande reservatie kan je je bagage laten vervoeren tussen de jeugdherbergen. Meer details: www.youthhostels.lu. Toeristische informatie over de bezochte streek: www.mullerthal.lu en www.visitluxembourg.com.

IN DE APP

